

manzara perspectives
08/09

manzara perspectives
08/09

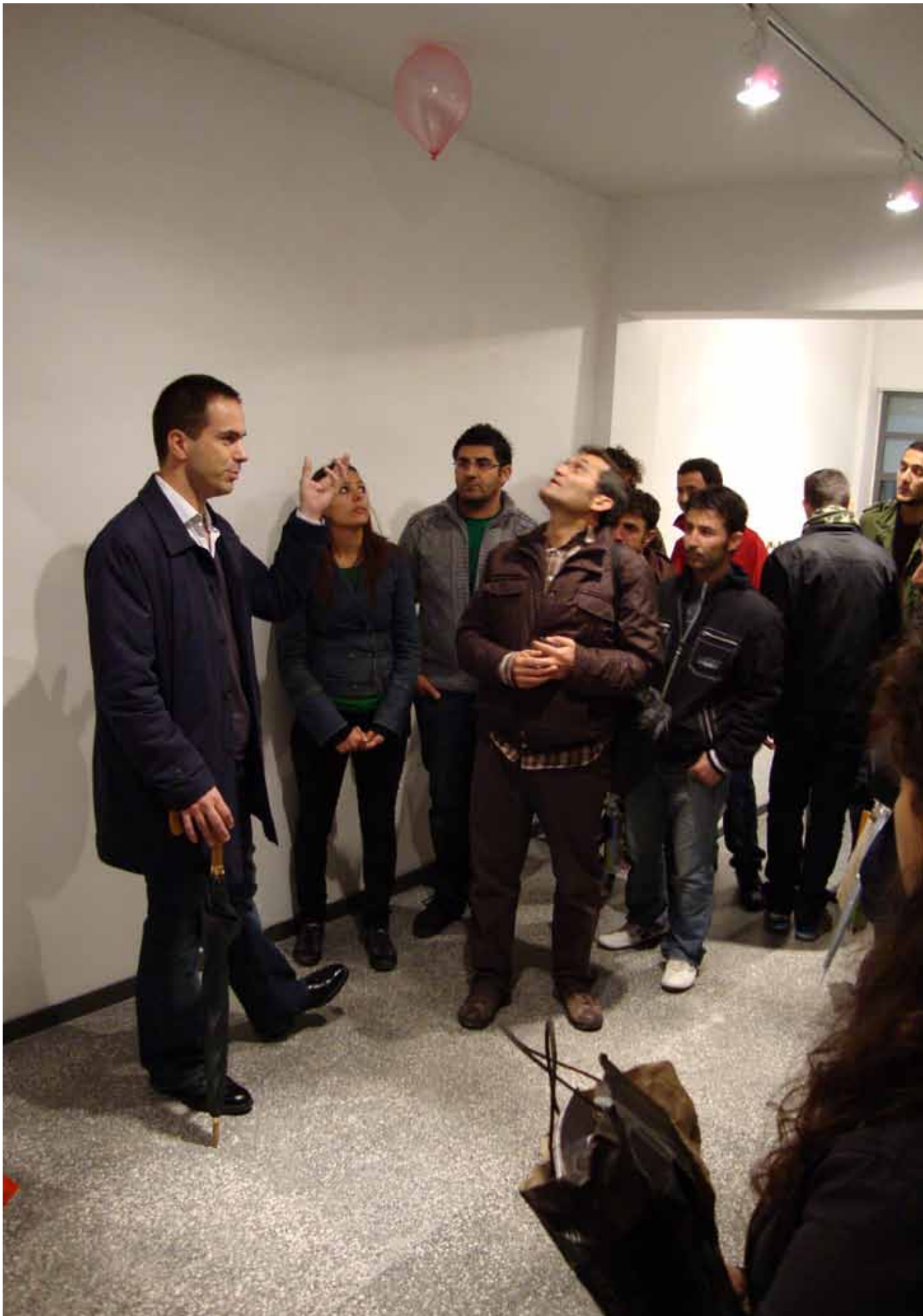
bir sahneleme meselesi
a question of staging

30. ekim - 27. kasim 2009

volkan aslan
tunc ali cam
serkan özkaya
constantin wallhäuser

*left picture in the front: "Afterparty" by Serkan Özkaya, in the back "Sergi Salonu" by Volkan Aslan
right side: Serkan Özkaya being asked about his work at the opening*

Manzara Perspectives karşılıklı iki odada sanatın mekana özgü ve bağlamla ilişkili sunumunu yansıtan dört sanatçının işlerini sergiliyor. Beyaz ve minimal sergi alanı, sanatı beyaz küpün yaptığı gibi farzedilen en uygun şartlarda göstermeyi önerir. Sokağın diğer tarafındaki karanlık, köhne ve harap bodrum katı kendine has güçlü bir atmosfere sahiptir.

Tunç Ali Çam bodrum katının arka kısmında, "Tunç Ali Çam Müzesi"nin bir demosunu sunuyor. Müzenin mimarisi, bir bilgisayar algoritması ile oluşturulmuş bir labirent formundadır. Bir tek, kişinin gördüğü sanal mekan o anlığına varılmaktadır.

Constantin Wallhäuser'in video yerleştirmesi "Kırık Hayaller Bulvarı"nda sanatçı kırık bir çit üzerinde aynı başlıklı şarkıya dans ederek eşlik etmektedir. Bu çit bulunmuş nesnelere inşa edilmiştir. Çalışmada Wallhäuser projeksiyonun, çitin ve gölgenin farklı tabakalarıyla oynarak eski ve yeni sanatçı imgelerini sorgulamaktadır.

Sergi alanında Volkan Aslan "Sergi Salonu" yazısını yerel belediyelerin sergi odalarında belirtildiği gibi büyük altın rengi harflerle duvara monte ediyor. Aslan, sanat olduğu iddia edilen herhangi birşeye eşlik eden sanat mekanlarının nasıl belirlendiğini soruyor. Böylece, sadece sanatın kendi kendine başvurmasına atıfta bulunmayıp aynı zamanda sanat diskürlerinin ayrışıklığındaki absürlüğe değiniyor.

Serkan Özkaya sanat ve sanatın sahnelenişini "Afterparty" adlı yerleştirmesinde konu ediyor. Sadece balonlarla bir sosyal etkinliğin gerçekleştiğini biçimlendirip ileri sürse de böyle bir şey gerçekleşmemiştir.

Manzara Perspectives geçen yıl boyunca birçok farklı mekanda bir dizi sergi gerçekleştirdi. Farklı alanlarda hangi sanat çalışmasının nasıl işlev gördüğü sorusuyla sürekli yüzleşiyoruz.

A question of staging

Manzara Perspectives shows in two opposing rooms works of four artists who reflect the sitespecific and context related presentation of art. The white, and minimal exhibition space offers supposedly ideal conditions in order to show art in the way a white cube does. The dark, run down and shabby basement on

*videoprojection in the front: "Tunç Ali Çam Museum"
by Tunç Ali Çam
in the back "Broken Dreams" by Constantin Wallhäuser*

the other side of the street has its own strong atmosphere.

In the back part of the basement Tunç Ali Çam presents a Demo of the "Tunç Ali Çam Museum". The architecture of the museum is in the form of a labyrinth which is generated by a computer algorithm. Only the virtual room that one sees is existent for that moment.

In the video installation "Boulevard of Broken Dreams" by Constantin Wallhäuser the artist dances to the same titled song on a broken fence. The fence is constructed out of found material. In this work Wallhäuser plays with the different layers of projection, fence and shadow and questions old and new artist images.

In the exhibition space Volkan Aslan mounts "Sergi Salonu" (exhibition space) writing on the wall with big golden letters in the same way as it is stated in the exhibition rooms of the local municipalities. Aslan questions what it means to determine a place for art which goes along with something being claimed to be art. Thereby he not only refers to the selfreferentiality of art but also points out the absurd

heterogeneity of the artdiscourses.

Serkan Özkaya broaches the issue to art and its staging with his installation piece "Afterparty". Only with balloons he stylizes and claims that a social event has taken place, though it never happened.

Manzara Perspectives has realized a series of exhibitions in many different locations during the last year. We continuously confront the question how and which art works function in different spaces.

Eine Frage der Inszenierung

Manzara Perspectives zeigt in zwei sehr gegensätzlichen Räumen Arbeiten von vier Künstlern, die sich mit der kontext- und raumbezogenen Präsentation von Kunst auseinandersetzen. Der weisse, minimal gestaltete Ausstellungsraum bietet vermeintlich ideale Bedingungen, um Kunst im white cube Modus zu zeigen; Das dunkle, heruntergekommene Kellergeschoss auf der gegenüberliegenden Strassenseite hat eine eigene starke Präsenz.

Im hinteren Teil des Kellers stellt Tunç Ali Çam hier in einem Demo das virtuelle "Tunç Ali Çam Museum" vor. Die Architektur des Museums ist in Form eines Labyrinthes welches kontinuierlich von einem Computer Algorithmus generiert wird. Nur der jeweilige Raum, in dem man sich virtuell befindet ist für den Moment existent.

In der Videoinstallation "Boulevard of Broken Dreams" von Constantin Wallhäuser tanzt der Künstler zu dem gleichnamigen Song über einen brüchigen Zaun, den er aus vor Ort gefundenen Hölzern gezimmert hat. In dieser Arbeit spielt Wallhäuser mit den unterschiedlichen Ebenen von Projektion, Zaun und Schatten und hinterfragt alte und neue Künstlerbilder.

Im Ausstellungsraum, montiert Volkan Aslan mit grossen goldenen Lettern den Schriftzug "Sergi Salonu" (trk. Ausstellungsraum) im gleichen Stil wie die Deklaration in den Ausstellungsräumen der hiesigen Stadtverwaltungen an die Wand. Aslan stellt die Frage was es bedeutet, einen Ort für Kunst zu bestimmen und zu determinieren, was zumeist einhergeht mit der

Behauptung, dass etwas Kunst sei. Dabei verweist er nicht nur auf Selbstreferentialität der Kunst sondern zeigt auch auf die absurde Heterogenität der Kunstdiskurse.

Serkan Özkaya thematisiert Kunst und ihre Inszenierung mit seiner Arbeit "Afterparty". Allein mit Luftballons stilisiert und behauptet Serkan Özkaya ein vorangegangenes soziales Ereignis, das allerdings nie stattgefunden hat.

Manzara perspectives hat in dem letzten Jahr eine Ausstellungserie in vielen verschiedenen Räumlichkeiten realisiert. Wir verfolgen andauernd die Frage, wie und welche Arbeiten in unterschiedlichen Räumen funktionieren.

left: "Tunç Ali Çam Museum" by Tunç Ali Çam

right: "Sergi Salonu" (trk. exhibition space) by Volkan Aslan

Marisa Maza
„8 march“ /“8. Mart”

15.11.-18.12.2009

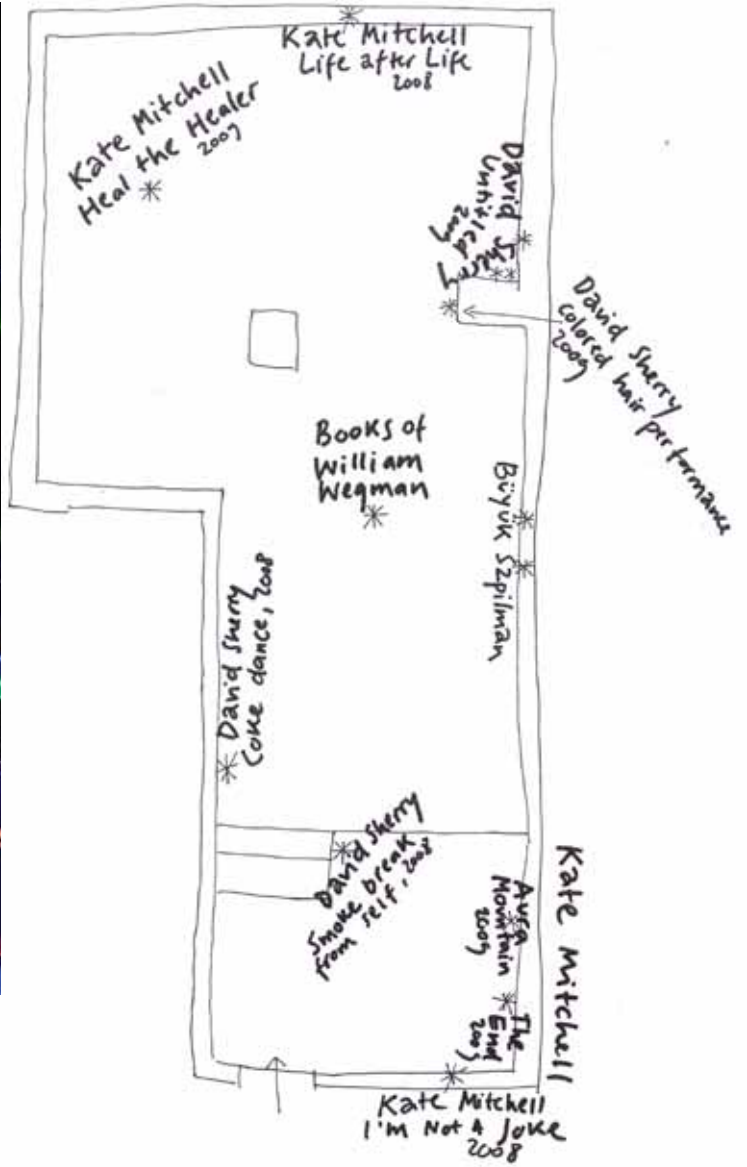
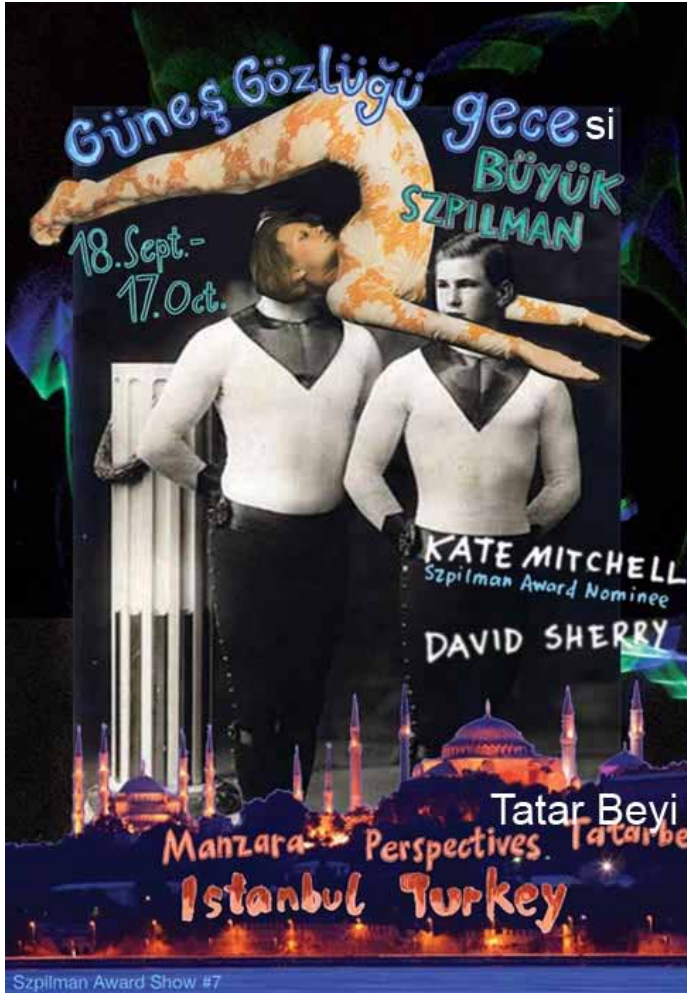
Marisa Maza tarafından hazırlanan “8. Mart” Projesi, Mor Cat — Kadın-Sığınma— Evinde bulunan kadınların işbirliğiyle ortaya çıkmıştır. Bu kadınların T-Shirtler üzerindeki basılı ifadeleri, kadınların gerekse aile, gerekse ilişki ve diğer sosyal yaşantılarını (ve kadın sığınma evine girdikten sonraki hayatlarını) belirleyen farklı haklara ve tecrübelerine dayalı umumi bir konuyu hedeflemektedir. Kültürel ve sosyal soruşturmaların yanı sıra bu proje, kadın-erkek ilişkilerinin ekonomik boyutuna değinir ve T-Shirtler’in satışlarından kazanılan parayı yine Kadın-Sığınma-Evine bağışlar.

The project „8 march“ by Marisa Maza was developed in collaboration with women from the women’s shelter Mor Çatı in Istanbul. The artist printed statements of the women on t-shirts to point towards a public discussion of the different rights and experiences. They show how the everyday life of the women in family, relationship and their further social life was influenced by them (and still is after they have moved to the women’s shelter). Beside the cultural and social questions the project also touches upon the economic dimension of the gender ratios as the money from the t-shirt selling goes to the women’s shelter.

Das von Marisa Maza konzipierte Projekt „8. März“ entstand in Zusammenarbeit mit Frauen aus dem Frauenhaus Mor Çatı in Istanbul. Die Künstlerin liess T-Shirts mit Aussagen der Frauen bedrucken, die auf eine öffentliche Thematisierung der unterschiedlichen Rechte und Erfahrungen hinzielen. Sie zeigen wie sie den Alltag der Frauen in Familie, Partnerschaft und ihrem weiteren sozialen Leben geprägt haben weiterhin prägen sollen. Neben den kulturellen und sozialen Fragen spricht das Projekt die ökonomischen Dimensionen von Geschlechterverhältnissen an und lässt den Gewinn aus dem Verkauf der T-Shirts an das Frauenhaus zurückfließen.

left: performans on Istiklal Caddesi on 15-11-2009

**Szpilman Award Show #7
Güneş Gözlüğü Gecesi**

**works of Kate Mitchell (Australia)
David Sherry (Scotland)**

books of William Wegner

and `Büyük Szpilman

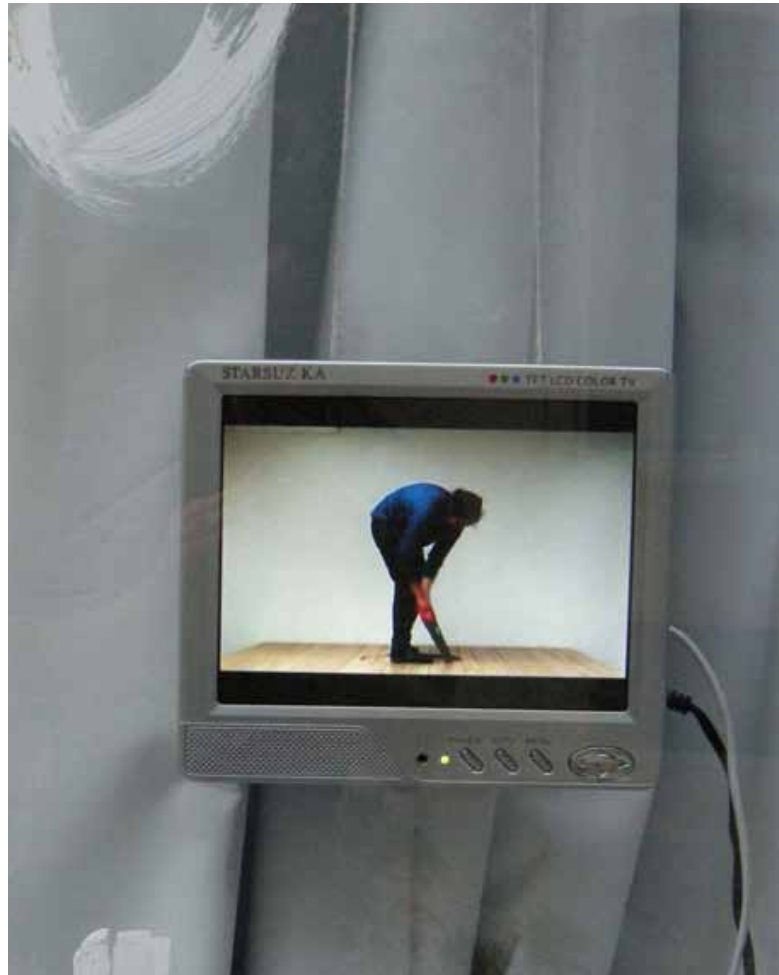
16-9-17.10-2009

Szpilman Ödülü Üyeleri ile Söyleşiler ve
sanatçıların best of'ları /

Lectures & Exhibitions with Szpilman Award
Members and Best of Artists

Up: Book of William Wegner showing "How to get into Artforum"
below: The Büyük Szpilman, archive of works selected by Szpilman

Up:
Video by Kate Mitchell: "I
am not a Joke"
below: Installationview

Szpilman Award

Szpilman is a group of artists from Berlin, Frankfurt, Seoul, Antwerp and Rotterdam. In 2003 Szpilman initiated an art award, the Szpilman Award.

The Szpilman Award is awarded to works that exist only for a moment or a short period of time. The purpose of the award is to promote such works whose form consist of ephemeral situations.

The Szpilman Award is awarded annually. Everyone can apply. The work must have been realized in the last 12 month before closing date (always on September 30).

Szpilman Award winners are: Catrin Bolt (2004), Doug Fishbone (2007), Martin Flemming (2006), Albert Heta (2005), Michal Sznajder (2007), Kamila Szejnoch (2008), Julia Weidner (2003).

More and all: www.award.szpilman.de

Büyük Szpilman

'Büyük Szpilman' is an archive about ephemeral art up from the 1960's till today.

It is the elaborated form of the daily blog 'Poté! Blitze! Szpilman!', a platform for research of ephemeral work, created by Szpilman.

www.pote.blitze.szpilman.de

SUR REAL

MANZARA PERSPECTIVES

VIDEO SCREENING
by Elke Kania (Lopata), Cologne/Germany

Thursday October 8th 2009 7.30pm
8 Ekim 2009 Perşembe 19:30
Manzara Perspectives Tatar BeyiKuledebi Mah.
Tatar Beyi Sok. No.26 Istanbul Beyoğlu

CHOICE

CHRISTIAN ABERLE (D) IF THE VOID (II) (2003) FANCY SHAMAN EVOKES CHECKERED GHOSTS (2008) PANI OKNOK (2008) **JOSHUA CALLAGHAN (USA)** DIVERSE **DIANA DODSON (CH)** SPILL (1999) PALE SHELTER (2009) with Reto Leibundgut **DUNIA (D)** GLI ALTRI (2007) ABSCHREIBPROJEKT (2006/7) **MAKI UMEHARA AND ELMAR HERMANN (D)** DEPARTURES (directed by Yojiro Takita, 2008) THE BURBS Trailer (directed by Joe Dante, 1989) FASSBINDER GERMANY 1976 (Interview with Rainer Werner Fassbinder) **HUGO SCHNEIDER (D)** SHOOTING (2008) MACHINE GUN 39 (2008) FOUR PERSONS (2006) **RETO LEIBUNDGUT (CH)** WALL PIECE (2007) BELLS (2007) **OPTICAL NOISE (CH)** PATIOS (2002, Audio: Syntakt)

For further information please contact
kania@heimat.de

EN İYİ İHTİMALLE

BEST CASE SCENARIO

1.-15.09.2005

Gayde Erkek Köker Aygün Deniz Gül
Eda de İkinci Yabancı Özcan Kaya
Nalan Yılmaz

EN İYİ İHTİMALLE

**Cevdet Erek / Köken Ergun / Deniz Gül
Gözde İlkin / Yasemin Özcan Kaya
Nalan Yırtmaç**

1–15 Eylül

„Misafir sanatçı programlarının konsepti, hedefleri ve yararları“Sergi sanatçıları, Öykü Özsoy, Serra Özhan ve Adnan Yıldız ile (Skype aracılığıyla)

Sanatçı misafirlik programları günümüzde gittikçe daha yaygın bir kültürel üretim aracı haline gelmekte. Sanatçılara başka bir çevrede zaman harcama, başka bir sanat ortamını deneyimleme, o yerin içinde ve ötesinde ağ kurma olanağı sunuyor. Ayrıca, sergi konseptindeki kısa dönemli konaklamaları kapsayan bir sergi kurulumu çeşidi oluştu. Böylece, sanatçılar sergi konsepti çerçevesinde kısa zamanda yeni çalışmalar üretmek için başka bir çevreye davet ediliyor ya da gönderiliyor. Sanatçı rezidansları küratörel araştırmalar için faydalı kaynaklar, ağ oluşumu için önemli bir araç olabilir; sanatçının deneyimini ve uygulamalarını katalize edebilir. En iyi ihtimalle hem sanatçı, hem kurum, hem de içerideki ve dışarıdaki sanat ortamı kazançlı çıkar.

„En İyi İhtimalle“ adlı sergide Cevdet Erek, Köken Ergun, Deniz Gül, Gözde İlkin, Yasemin Özcan Kaya ve Nalan Yırtmaç misafirlik programlarında geliştirilmiş çalışmaları ve projeleri sergiliyorlar.

Cevdet Erek, 2008 yılında Mataro'daki Can Xalant Centre for Creation and Contemporary Thought'ta 1 aylık konaklaması süresinde „Sanatçıyı Gölgeleyen Anıt“ fikrini geliştirdi. Fikir, sanat için yurtdışında, „dışarıda“ veya hareketlilik halinde olan insanlara ithaf edilmiş ironik bir kahramanlık metninin biçimlendirdiği gölgeliğin yapımını içeriyor. Gölge, önümüzdeki ay Barcelona'da Capella'da sergilendikten sonra gerçek yerine yerleştirilecek. Erek „En İyi İhtimalle“de gölgeliğin küçük modelini sergiliyor.

Köken Ergun 2004'te 6 ay kaldığı New York'taki Location One'da „So Much“ adlı performans vide osunu çekti. Kentin merkezi yerlerinde daha önce bir bilgisayar virüsü olarak tasarladığı „there is so much love in this world“ (bu dünyada çok fazla sevgi var) metnini taşıyan el ilanları dağıttı. Bir kampanyaymış gibi kurgulanan bu performansta Ergun dağıtım stratejilerini uyarlıyor ve bu stratejilerin toplumsal ve politik amaçlarını sorguluyor.

2008 yılında Deniz Gül iki ayını Tokyo Wonder Site, Institute of Contemporary Arts and International Cultural Exchange' de geçirdi. Burada, „Stop Mama Stop!“ (Dur Anne Dur) başlığı altında iki video çalışması yaptı. Çalışmalardan ilki bir annenin evde kızının saçlarını

keserken görüntülerken, diğerinde ise bir anne kızıyla ip atlıyor. Her iki vide oda da annenin eylemlerinin kızı tarafından durdurulmaya çalışıldığını izliyoruz; oysa kızın, anneliğe özgü kontrol ve disipline karşı gelmekte başarılı olup olmadığı belirsizliğini koruyor.

2006 yılında Gözde İlkin „Topkapı“ adlı sergi için 2 ay konakladığı Spedition Bremen'de Alman sanatçı Susanne Katherina Willand ile birlikte çalıştı. Her iki sanatçı da „Yer“ adlı projeleri için kişisel gündelik kültür kesitleri ve sembolleri içeren mendiller işlediler ve bu mendilleri seyircilerin içinde oturabileceği bir çadır formunda yerleştirdiler. Serginin ardından İlkin'in bir perdeye çevirdiği mendiller Willand'ın çerçevelenmiş iki işleminin yanında sergiliyor.

2005 ve 2007 yılları arasında Yasemin Özcan Kaya diğer 14 sanatçıyla birlikte Transfer adlı Alman-Türk değişim projesine katıldı. Almanya'daki 2 aylık misafir sanatçılığın ardından Özcan Kaya İstanbul'da coğrafi temsili ve kültür politikalarını yansıttığı „Transfer ziyareti“ adlı vide oyu çekti. „Transfer ziyareti“ vide osu 2007'de İstanbul, Aachen, Bochum ve Münster'de sergilendi.

Burada slayt gösterimi şeklinde sunulacak olan Münih defteri adlı çalışmadaki kolajlar 2004 yılında Münih'te hazırlandı. Bir Hafriyat sergisi olan „Yalan Dünya/ Falsche Welt“ çerçevesinde Nalan Yırtmaç 2 ayını Rathausgalerie'de geçirdi. Yırtmaç, bu sergi için „Obez insanlar terörist olamazlar“ adlı stensilli yapmıştır.

Manzara İstanbul, Almanya'dan üç kurumun işbirliği ile Galata Kulesi yakınlarındaki Tatar Beyi sokakta zemin katında sergi alanı bulunan dört katlı rezidans binasında gerçekleştirecektir. Misafir sanatçılar kurumlar tarafından seçilip gönderilirken, sergi alanı programı Manzara Perspectives, Anna Heidenhain ve Kristina Kramer tarafından organize edilecektir.

BEST CASE SCENARIO

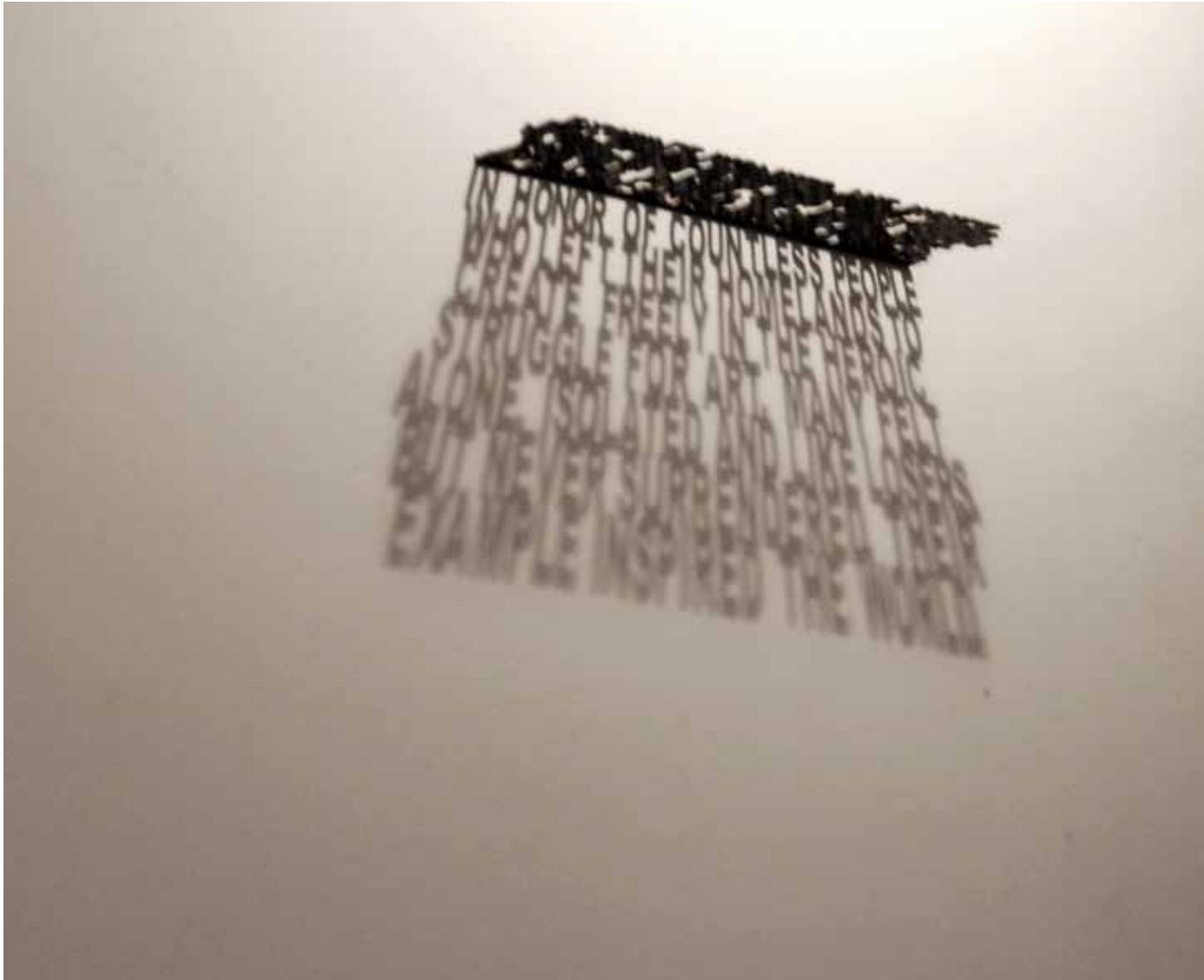
Residencies become a more and more common tool for cultural production nowadays. To artists they give the possibility to spend some time in another environment, experience another art scene and build up a network in that place and beyond. Furthermore a type of exhibition making has developed that includes short-stay residencies in the exhibition concept, so the artists are invited or sent to another context to produce new works in the framework of the exhibitions concept in a short time. Residencies can be useful sources for curatorial research, an important tool for networking and can catalyze the artist's experience and practise. In an ideal case it is a win-win-situation for the artists, the institutions and the art scenes at home and abroad.

In the exhibition „Best Case Scenario“ Cevdet Erek,

Köken Ergun, Deniz Gül, Gözde İlkin, Yasemin Özcan Kaya and Nalan Yırtmaç show works and projects that have been developed on residencies.

During his 1-month-stay at Can Xalant Centre for Creation and Contemporary Thought in Mataró in 2008 Cevdet Erek created the idea for the „Monument Shading The Artist“. The idea consists of the construction of a shade which is in form of an ironic heroic text dedicated to people who are abroad, „outside“ or in the state of mobility for art's sake. This shade is going to be installed in its real place after being exhibited in Capella in Barcelona next month. In „Best Case Scenario“ Erek shows a scalemodel of the shade.

Köken Ergun shot the performance video „So much“ while he stayed at LOCATION ONE in New York for six month in 2004. In central places of the city Ergun distributed flyers with the writing there is so much love

*left: projection on table and stencil by Nalan Yırmaç
TV-installation by Köken Ergun
above: „Monument Shading The Artist“ by Cevdet Erek*

in this world. These words he had designed as a computer virus before. In this performance, which in the video is edited like a campaign, Ergun adapts and questions strategies of distribution and their social and political intentions.

In 2008 Deniz Gül spent two months at Tokyo wonder site, Institute of Contemporary Arts and International Cultural Exchange. There she made two videos under the title „Stop Mama Stop!“. One is showing a mother cutting her daughters hair at home, in the other one mother and daughter are playing skipping. In both videos the daughter tries to stop the mothers action whereas it remains uncertain whether she can succeed against the maternal control and disciplin.

In 2006 Gözde İlkin collaborated with the German artist Susanne Katherina Willand during a 2-month residency for the exhibition „Topkapi“ in Spedition Bremen. For the work „place“ both artists embroidered handkerchiefs with scenes and symbols of personal everyday culture and installed them in form of a tent where visitors could sit in. After the exhibition İlkin altered her handkerchiefs to a curtain that she is showing now next to two framed embroideries of Willand.

Between 2005 and 2007 Yasemin Özcan Kaya participated in the German-Turkish exchange project „transfer“ together with 14 other artists. After her 2-month residency stay in Germany Özcan Kaya shot the video „transfer visit“ in Istanbul in which she is reflecting on geographical representation and cultural politics. The video „transfer visit“ was exhibited in Istanbul, Aachen, Bochum and Münster in 2007.

left page: „Münih defteri“ by Nalan Yırtmaç
 right page up: „transfer“ by Yasemin Özcan Kaya
 right show below: „Stop Mama Stop“ by Deniz Gül

The collages from the „Münih defteri“ that are shown here in form of a slideshow have been made in Munich in 2004. Nalan Yırtmaç spent there 2 month on a residency at the Ratha usgalerie in the framework of the Hafriyat exhibition „Yalan Dünya/Falsche Welt“. For that exhibition she made the stencil „Obez people can not be terrorists“.

In collaboration with Manzara Istanbul three institutions from Germany initiated a new four-storied residency building with an exhibition space on the ground floor in Tatar Beyi Sokak, close to the Galata Tower. While the resident artists are chosen and sent by the institutions, the program of the exhibition space is organised by Manzara Perspectives, Anna Heidenhain and Kristina Kramer.

BEST CASE SZENARIO

Künstlerresidenzen werden eine zunehmend verbreitete Strategie der Kulturproduktion. Sie ermöglichen Künstlern, eine gewisse Zeit in einer anderen Umgebung zu verbringen, eine andere Kunstszene zu erleben und in diesem Umfeld Kontakte zu knüpfen und neue Arbeiten zu produzieren. Gleichzeitig hat sich eine Art des Ausstellungsmachens entwickelt, die Residenzen in das Konzept konkret mit einbezieht. So sollen die eingeladenen Künstler in meist kurzer Zeit am anderen Ort eine neue Arbeit im Rahmen jenes Ausstellungskonzeptes entwickeln und realisieren.

Residenzprogramme sind eine nützliche Ressource für die Recherche von Kuratoren, und ein wichtiges Instrument zum Netzwerken und Katalysieren der Erfahrungen und Arbeitsweisen der Künstler. Im Idealfall sind Residenzen sowohl auf Seiten der Künstler, der Institutionen sowie der Kunstszene zu Hause und im Ausland bereichernd.

In der Ausstellung „Best Case Szenario“ zeigen Cevdet Erek, Köken Ergun, Deniz Gül, Gözde İkin, Yasemin Özcan Kaya und Nalan Yırtmaç Arbeiten, die im Kontext eines Residenzaufenthalts entstanden sind.

Die Idee für das „Monument, das dem Künstler Schat-

ten spendet“ entwickelte Cevdet Erek 2008 während seines einmonatigen Aufenthalts im Can Xalant Centre for Creation and Contemporary Thought in Mataró. Seine Arbeit besteht aus einem hölzernen Sonnendach in Form eines ironisch heroischen Schriftzuges im Angedenken an alle Menschen, die sich für die Kunst im Ausland, „draußen“ oder im ständigen Status von Mobilität aufhalten. Nächsten Monat wird das Sonnendach in Capella in Barcelona ausgestellt und danach an seinem ursprünglichen Ort installiert werden. In „Best Case Szenario“ zeigt Erek ein Modell des Sonnendaches.

Während eines sechsmonatigen Aufenthaltes 2004 in LOCATION ONE (New York) drehte Köken Ergun das Performancevideo „So much“. An zentralen Stellen in der Stadt verteilt Ergun Flyer mit der Aufschrift there is so much love in this world, ein Schriftzug, den er zuvor als Computervirus designed hatte. Mit dieser Performance, die im Video wie eine Kampagne inszeniert ist, adaptiert und hinterfragt Ergun Distributionsstrategien und ihre gesellschaftlichen und politischen Absichten.

Deniz Gül verbrachte 2008 zwei Monate im Tokyo wonder site, Institute of Contemporary Arts and International Cultural Exchange. Dort entstanden unter dem Titel „Stop Mama Stop!“ zwei Videos. Das eine zeigt wie eine Mutter ihrer Tochter zu Hause die Haare schneidet, in dem anderen spielen Mutter und Tochter Seilspringen. In beiden Videos versucht die Tochter die Aktion der Mutter mit der Aufforderung „Stop Mama Stop!“ zu beenden, wobei es unklar bleibt, ob sie sich gegen die mütterliche Kontrolle und Disziplin durchsetzen kann.

Gözde İkin arbeitete 2006 während einer zweimonatigen Residenz in der Spedition Bremen, zu der sie im Rahmen der Ausstellung „Topkapi“ eingeladen war, mit der deutschen Künstlerin Susanne Katherina Willand zusammen. Für die Arbeit „place“ haben beide Künstlerinnen Stofftaschentücher mit Szenen und Symbolen persönlicher Alltagskultur bestickt und diese in Form eines begehbaren Zeltes installiert. Nach Ende der Ausstellung hat İkin ihre Tücher zu einem Vorhang umgearbeitet, den sie jetzt neben zwei gerahmten Stickereien von Willand zeigt.

Zwischen 2005 und 2007 nahm Yasemin Özcan Kaya neben 14 weiteren Künstlern an dem deutsch-türkischen Austauschprojekt „transfer“ teil. Nach ihrem zweimonatigen Residenzaufenthalt in Deutschland mit zahlreichen das Projekt begleitenden Vorträgen und Workshops drehte Özcan Kaya das Video „transfer visit“ in Istanbul, in dem sie die Repräsentation von Geographien und Nationalitäten im Kontext von Kulturpolitik reflektiert. Das Video „transfer visit“ wurde 2007 in vier „Transfer“-Ausstellungen in Istanbul, Aachen, Bochum und Münster gezeigt.

Die hier als Slideshow gezeigten Collagen „Münih defteri“ entstanden 2004 in München. Nalan Yırtmaç verbrachte dort einen zweimonatigen Residenza-

ufenthalts in der Rathausgalerie im Rahmen der Harfiryat-Ausstellung „Yalan Dünya/Falsche Welt“. Für diese Ausstellung machte sie das Stencil „Obez people can not be terrorists“.

In Kooperation mit Manzara Istanbul haben drei Institutionen aus Deutschland ein vierstöckiges Künstlerresidenzhaus in Tatar Beyi Sokak nahe des Galataturms eröffnet. Die Residenzkünstler werden von den Institutionen ausgewählt; das Programm des Ausstellungsraumes im Erdgeschoss wird von Manzara Perspectives, Anna Heidenhain und Kristina Kramer organisiert.

above: Gözde Ilkin

Şevket Şahintaş 'Gecenin öteki yüzü'

8/9/2009–13/10/2009

Karanlığın çökmesiyle çöp toplayıcıları, evsizler, gece işçileri, fahişeler ve travestiler varlıklarını sürdürülebilmek için Beyoğlu'nun sokaklarında toplumun varlıklı kalanlarını aramak için aralarına karışır.

Beş yıldan bu yana Şevket Şahintaş (*1966)taksi şoförü olarak çalıştığı gece vardiyasında İstanbul sokaklarının gerçekliğini ve acımasızlığını resme çekerek ve vide oya alarak belgelemiştir.

Manzara Perspektive Suriye Pasajı'nın odalarında sanatçının geniş fotoğraf ve film arşivlerini sunmaktadır.Yurtdışındaki çeşitli sergi ve röportajlardan sonra 'Gecenin öteki yüzü' Şevket Şahintaş'ın Türkiye'deki ilk sergisidir.

Gece İstanbul üzerinde yaptığı gezintilerde Şahintaş kamerasının flaşıyla anları,mimikleri ve gecenin karanlığında saklanan yüzleri ve gecenin karanlık noktasındaki gizli habersizliği yakalar. Reklam

kampanyalarının ışıklı panolarına karşılık bu kişiler reklam kampanyaların temalarına karşı karanlık birer gölge gibi dururlar. Hayali dünya ve gerçeklik arasındaki bu karşıtlık daha sert veya daha alaycı olamaz. Bir kaç sokak ötede tatmin edilmemiş arzular ve kuralcı toplumun doyumsuzluğu taşkınlıkla, fuhuşla saldırganlıkla birleşir.

Bir fotoğraf sergisi adamın birinin yarım saat dinlenmek için bir otobüs durağından diğerini dolaşmasını gösterir. Arkasında ise bir süper modelle kar vaat eden banka reklamı. Bankanın reklam kampanyasının aksine adamın görünümünün ve durumunun değişmesi çok zor. Yaklaşık bu 100 fotoğraf Şahintaş'ın üç yıllık süre içinde aynı adama rastlaması sonucu çekilmiştir.

Şahintaş'ın birçok fotoğrafında fikir ayrılığı değil onların birlikte uyum içinde olması var. Reklamların, her bir grubun dışındaki kişilerin ve sosyal kuralların anlaşılır olması çabalanmıştır.

Aile yapısı bittiğinde ve toplum dışlama ile cevap verdiğinde geriye acımasızlık ve yalnızlıkla nitelendirilen yaşamı sürdürme kalır.

Kişinin kendi aralığını kaybetmesine rağmen bu istikrarsızlık sadece bölük pörçük bir kavrayışı ve bu fotoğraflarda insanların kaderlerinin imkansızlığını görmemizi sağlıyor.

Resimlerini siyasal kişilik vermek veya işlevsel hale getirmek yerine, Şevket Şahintaş ne lobisi olan ne de algılanan katıksız mevcudiyetleri göstermeye çalışıyor.

Toscanellinin reklam kampanyalarındaki amaç gibi şaşırtmak veya kışkırtmak amacıyla bir gizem hazırlamıyor. Aslında Şahintaş geceleri caddelerde oluşan gerçekleri ortaya koymaya çalışıyor.

Şevket Şahintaş The Other Side of the Night

By fall of the night trash collectors, homeless, night workers, prostitutes and transvestites mingle with the crowd in the streets of Beyoglu to earn the minimum for their existence respectively to search for the leftovers of the affluent society.

Since five years Şevket Şahintaş (*1966) documented the reality and brutality of Istanbul's streets by taking pictures and shooting videos during his night shifts as taxi driver.

Manzara Perspectives shows a selection of his huge archive of pictures and film material in the rooms of the Suriye Pasajı.

After diverse exhibitions and reportages abroad „Gecenin öteki yüzü“ is the first exhibition of Şevket Şahintaş in Turkey.

On his journeys through Istanbul at night Şevket Şahintaş captures in the flashlight of his camera moments, gestures and faces that are otherwise hidden in the darkness of the night or in the blind spot of ignorance. Against the background of illuminated billboards these persons appear like dark shadows that are opposing the subjects of advertising campaigns.

This contrast between illusory world and reality could not be harder or more cynical. A few streets further the unsatisfied desires and cravings of the normed society hook up with the night time businesses and end up in excesses, prostitution and aggression.

One photographic series shows a man that is wandering from one bus station to the other to rest there for just half an hour. Behind him a supermodel widens her eyes and a bank is promising profits. The appearance of the man as well as his situation is hardly changing, unlike the promises of the advertisement campaign.

These around 100 photographs were taken in a period of three years in which Sahintas was again and again encountering this man.

In many photographs of Şahintaş not only the divergency but simply the coexistence of the ideal ideas that are strategically striven after in advertisement and the individuals that are outside of each target group and social norms becomes apparent.

Where family structures end and the society responds with exclusion remains nothing but the simple survival that is characterized by brutality and loneliness. Despite the loss of ones own space this instability allows only a fragmentary insight and points out the impossibility to see the individual fates in these photographs.

Rather more than politicizing or functionalizing his pictures, Şevket Şahintaş intends to show the pure existence that neither has a lobby nor is perceived. He is

also not staging the misery in order to shock or to provoke, which was the aim of the advertisement campaigns of Toscanelli. In fact Şahintaş wants to point on the real stagings that are happening in the streets at night.

Şevket Şahintaş **Das andere Gesicht der Nacht**

Nach Einbruch der Dunkelheit mischen sich unter das Publikum auf den Strassen Beyoglus Müllsammler, Obdachlose, Nachtarbeiter, Prostituierte und Transvestiten um das wenige was ihre Existenz ermöglicht zu verdienen bzw. aus den Resten der Wohlstandsgesellschaft zu suchen.

Seit fünf Jahren dokumentiert Şevket Şahintaş (*1966) auf seinen Nachtschichten als Taxifahrer die nächtliche Realität und Brutalität auf den Strassen Istanbul in Fotografien und Videos.

Manzara Perspectives zeigt in den Räumen der Suriye Passage eine Auswahl der insgesamt etwa 2000 Bilder und filmischen Sequenzen.

Nach diversen Ausstellungen und Reportagen im Ausland ist „Gecenin öteki yüzü“ (Das andere Gesicht der Nacht) die erste Ausstellung von Şevket Şahintaş in der Türkei.

Auf seinen Fahrten durch das nächtliche Istanbul hält Şahintaşim Blitzlicht seiner Kamera Momente, Gesten und Gesichter fest, die sonst im Dunkel der Nacht oder im toten Winkel der Ignoranz verborgen bleiben. Vor dem Hintergrund grellbeleuchteter Werbetafeln wirken sie wie dunkle Schatten und die Sujets der Konsumkampagnen werden ihr Gegenüber und Gegensatz.

Dieser Kontrast zwischen Scheinwelt und Realität könnte nicht härter und zynischer sein. Ein paar Strassen weiter treffen die ungestillten Begehren und Sehnsüchte der normierten Gesellschaft und des Nachtgewerbes aufeinander und führen zu Exzessen, Prostitution und Aggressionen. Eine Fotoserie zeigt einen Mann, der von einer Bushaltestelle zur Nächsten läuft, um dort jeweils nur etwa für eine halbe Stunde Schlaf zu verweilen. Während hinter ihm auf der Reklametafel ein Supermodel die Augen aufreißt und eine Bank Profite verspricht verändern sich das Erscheinungsbild des Mannes sowie seine Situation im Gegensatz zu den Werbeversprechen und –Kampagnen nicht. Die ca. hundert Aufnahmen entstanden in einem Zeitraum von knapp drei Jahren, in dem Şahintaş diesem Mann immer wieder begegnete.

Auf vielen der Fotografien von Şahintaş wird nicht nur die Divergenz sondern ganz einfach die Koexistenz von Idealvorstellungen wie sie in der Werbung strategisch bemüht werden und den Individuen, die sich ausserhalb jeglicher Zielgruppe und gesellschaftlicher Normen befinden, deutlich.

Wo familiäre Strukturen aufhören und die Gesellschaft mit Ausgrenzung reagiert, bleibt ein blosses Überleben, daß von Brutalität und Einzelgängertum gekennzeichnet ist. Diese Haltlosigkeit gewährt trotz des Verlusts des eigenen Raums nur einen ausschnitthaften Einblick und verdeutlicht die Unmöglichkeit, aus diesen Fotos die Einzelschicksale abzulesen.

Şevket Şahintaş geht es vor allem darum, die blossen Existenz, die weder eine Lobby hat, noch wahrgenommen wird, zu zeigen als etwa die Bilder zu politisieren oder funktionalisieren.

Auch inszeniert er das Elend nicht, um zu schockieren oder zu provozieren, wie es etwa das Ziel der Werbekampagne Toscanellis war. Vielmehr will Şahintaş auf die realen Inszenierungen aufmerksam machen, die sich während der Nacht in den Strassen abspielen.

Görelî Konumlar ve Kanaatler

**Caner Aslan / İnci Furni / HaZaVuZu
Kanalkayıt / Borge Kantürk
Tayfun Serttaş / Vahit Tuna / Pelin Tan**

16-30.04 2009

...ve başrol oyuncusu beş dakika sonra öldü. Sadece emin olmak için: o yalnızca sıradan biriydi. Sıradaki sahne, diğerk başrol oyuncusu, açıkça başka bir hikâye, hatta müzik bile başka. Şimdi neredeyiz? Yönetmen kim? Fragmanların görelî konumları, nesnelere ve insanlar, otel odalarının kapılarında yeni boyutlar açarak, her şey odak noktasından çıkıyor ve yeniden odak noktasına geliyor. İnsan ilişkileri ağında, bir eşleşme yeterlidir ve her şey ya ayrılır ya da bir araya gelir. Dünya bir taksiye sığar. Arabadaki radyo bir şarkı çalar, 8 numaramı yoksa bonus parça mı?

İnsanlar ve davranışları, isteyerek veya tesadüfen birbirini etkileyen bir referans ağı oluşturur. Çoğunlukla, temelleri gösteren ve bizim bu dünyada, bir, hiç ya da yüz binlerce olduğumuzun farkına varmamızı sağlayan ikinci derecedeki olaylar zinciriyle yüzleşmek zorunda kalırız. Dünya görüşleri bölgesel olarak bölümlenmiş ve sigara alırken veya müzik seçerken olduğu gibi günlük davranışlarla açıklanmıştır ama aslında ütöpik düşünceler tarafından güdülmüşlerdir.

Özellikle şehir yaşamı, bir diğeriyle yan yana yaşayarak ötekinin fikirlerini paylaşma ve tartışma özgürlüğü üzerine şekillenmiştir. Kendi öncelikleri ve görüşleri tarafından yönlendirilen birkaç oyuncunun içinde bulunduğu alışılmış durumlarda, iletişim, önemli bir role sahiptir ve burada tartışma, başı çeken bir araç olmaktadır. Ama sıklıkla bu durum yanıltıcı, şaşırtıcı ve sadece başarısız olur ya da bazen, vahşi, ironik veya komik bir imaya sahiptir.

Tarihi Suriye Pasajının dördüncü katındaki mekân daha önceden kayıt stüdyosu olarak kullanılmış. Mükemmel bir ses, sadece yalıtımlı bir odada kaydedilebilir. Böylesi bir beyana göre, mekânın dışarıdan gelen seslere kapalı ve dışarıya karşı yalıtımlı olarak, tüm göndermelerden arınmış olması beklenmektedir. Geleneksel sergi mekânları da benzer düşünceyi takip ederler ve bir önceki düşünce ve açılımlara dair tüm referansları beyaza boyarlar ve düzleştirirler. Bu çalışmanın gerçekleşirken, inşa aşamasında ses geçirmez duvar kaplamaları tamamen sökülmüş ve binanın geçmişi ortaya çıkarılmıştır.

Halatamolaraktanımlanamayan birdurumda, günümüz olasılıkları ve gelecek olasılıklar doğrultusunda, hem toplum alanında hem de sanatçıların kendi çevreleri içindeki konumları dâhilinde sanatçıların düşünce ve görüşlerini göstermek en ideal plan gibi gözükmektedir. İnsanların iletişim ağları ve birikimlerine, sürekli büyüyen bir arzu ve bilgi ile ilgili sonuçlara varmak üzerine bir ihtiyaçla her daim yüzleşiyoruz. Burada,

arşivlemek ve yaymak üzere, mükemmeliyeti icra etmek için mekâna özel bir girişimde bulunmaktadır.

Relative positions and conclusions

...and the protagonist died after five minutes. Just to be sure: he was only one among many. Next scene, another protagonist, a different story, apparently even the music is different. Where are we now? And who is the director?

Relative positions of fragments, objects and people, everything shifting out of and back into focus, opening new dimensions or doors of hotel rooms. In the network of human relations one match is enough and everything falls apart or comes together. The world fits into a cab. The car radio plays a song, is it number 8 or the bonus track?

People and their actions generate a net of references influencing each other willingly and by chance. Most of the time we have to face subplots, which only indicate the essentials and let us realize that we are one, none and a hundred thousand.

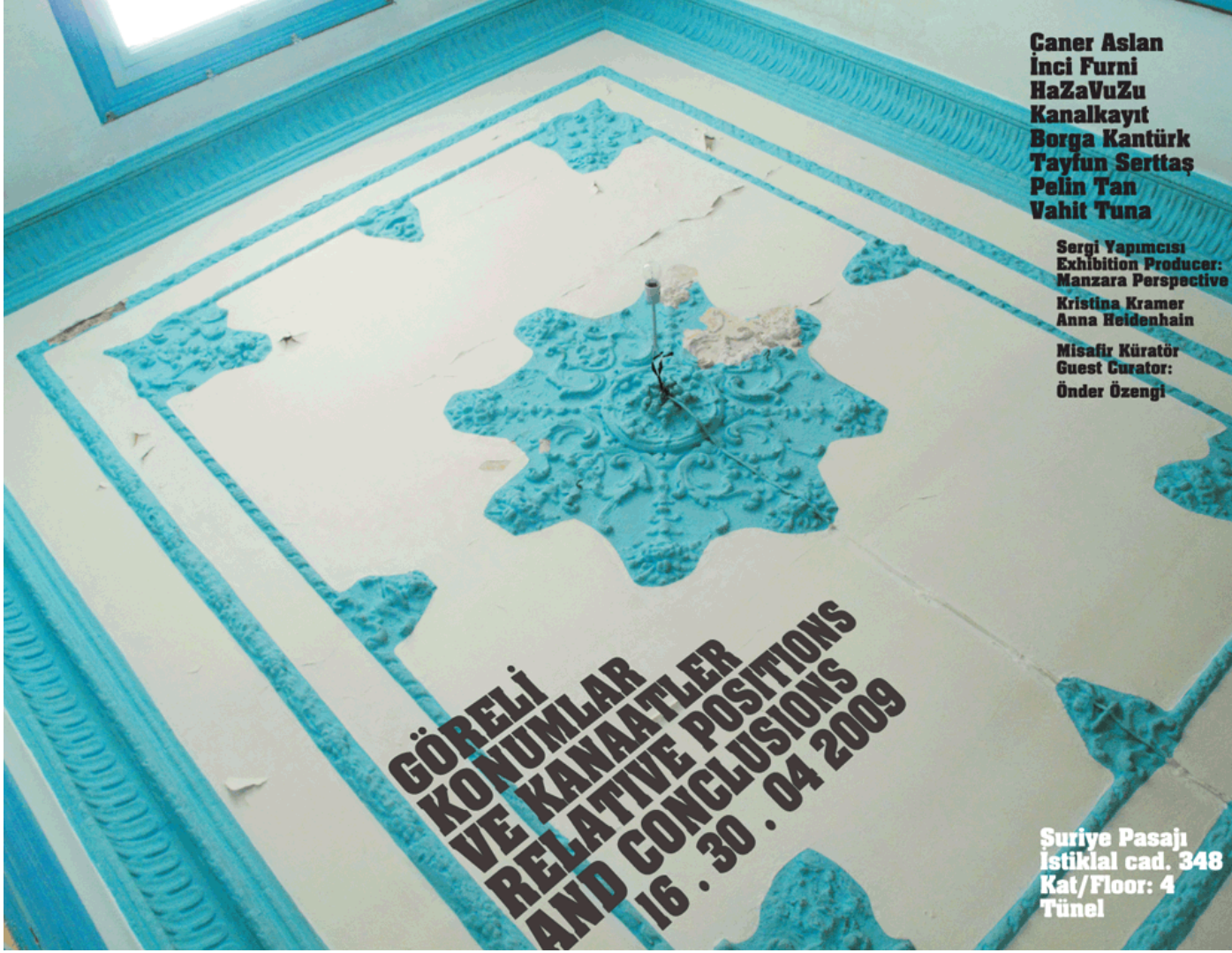
Worldviews are pieced together locally and are communicated while buying cigarettes or putting on music but they are actually driven by utopian ideals.

Especially urban life is shaped by living next to each other offering freedom to the individual to share and to discuss one's ideas. In the usual case of several players who are all guided by their own essentials and visions, communication has in the ideal case an important role, and discussion becomes a leading tool. But very often it is misled, disoriented and just fails or sometimes has a brutal, ironic or amusing undertone.

The space on the fourth floor of the historical Suriye passage was previously used as a record studio. One perfect sound would be recorded in a soundproof room. In a state like this the space was supposedly free of reference as all the noise from the outside was filtered and kept out. Conventional exhibition spaces follow the same idea and whitening out all references to former ideas and interpretations. In the process of construction the sound absorbing wall coverings were taken down and revealed the past of the building.

Still in a rather undefined state of condition it seems to be the ideal set up for showing artists' ideas and visions towards former and future possibilities both in the field of society and within their position as artists among their direct surroundings. We face the need to constantly draw conclusions of the networks and accumulations of people, passions and knowledge that is continuously growing.

In this show there is the site-specific attempt to perform perfection in order to archive and spread it further. Kristina Kramer Anna Heidenhain

**Caner Aslan
İnci Furni
HaZaVuZu
Kanalkayıt
Borga Kantürk
Tayfun Serttaş
Pelin Tan
Vahit Tuna**

**Sergi Yapımcısı:
Exhibition Producer:
Manzara Perspective
Kristina Kramer
Anna Heidenhain**

**Misafir Küratör
Guest Curator:
Önder Özengi**

**GÖRELİ
KONUMLAR
VE KANAATLER
RELATIVE POSITIONS
AND CONCLUSIONS
16 . 30 . 04 2009**

**Suriye Pasajı
İstiklal cad. 348
Kat/Floor: 4
Tünel**

Opening with Performance of HAZAVUZU:
Otuz Agiz bina yikarbinayi;
Draguerilla-performance by Boysan (uninvited): Tatildeyim/
I am on holiday

GÖRELİ KONUMLAR VE KANAATLER/RELATIVE
POSITIONS AND CONCLUSIONS
RELATIVE POSITION AND CONCLUSIONS

Between 16 - 30 April, the exhibition called Relative Positions and Conclusions will take place in the street of İstiklal Caddesi, on the fourth floor of the Suriye passage's old recording studio. Exhibition focus on a working place and temporary institution, that collaboration with participants come from different fields and disciplines during 15 days. In contrast to the conventional production of identity, position and difference via a set of determined sources, participants of the exhibition produce and render visible independent and relational methods. Issues such as a shared space and information production, memory, archive and networking and the positions they produce are at the focal point of this exhibition. The participatory projects produced by the participants interrogate the production of art and its production via the context it is related to. Relationships of viewing, production and participation are questioned through their methods of using the space. Önder Özengi

above left: entrance, (poster by Vahit Tuna)
above right: Caner Aslan, drawings, poster, video
below left: Caner Aslan
below right: Borga Kanturk
Izmir Contemporary Art Archive

below left: *Borga Kanturk*
Izmir Contemporary Art Archive
above: *Tayfun Sertas*
below right: *Tayfun Sertas*

above: *Inci Furni: wha wha*

below left: *Pelin Tan: Surplus Value*

below right: *Vahit Tuna, sound installation*

above: HAZAVUZU
below left: Vahit Tuna
below right: HAZAVUZU

Sena Başöz
**43 meters above Sealevel/
Seviyesinden 43 Metre Yükseklikte**

20-5-2009

Zorlu koşullar altında bir planı gerçekleştirmek kesinlikle bir meydan okumadır. Bu planı gerekli herhangi bir önkoşul olmadan gerçekleştirmeye girişmek mekana dair her tür koşula karşı koymaktır. Mekanlar sınırlandırılmıştır ve bir amaca hizmet ederler. Profesyonel ve özel hayatlarımızda kendimizi birbirinden net çizgilerle ayrılmış mekanlarda bulur ve bu farklı sistemlerin bir parçası olarak hareket ederiz. Ufkumuz mekanlara indirgenir ve mekanlarla sınırlandırılırken biz bu yapının bir parçası olarak hareket etmeye devam ediyoruz. Söz konusu yapı sadece yıllık iznimiz sırasında güya kesintiye uğruyor.

“Deniz Seviyesinden 43 Metre Yükseklikte”de Sena Başöz iki yeni işini sergiliyor.

Performans videosu “Yüzerek Geçmek” te biri oturma odası ve diğeri ofis olmak üzere iki farklı mekan tarafından dayatılan davranış desenlerini bozuyor. Bu odaları yüzerek geçerek onların sınırlarını aşmanın yanısıra kendi vücudunun sınırlarını da aşmak için kendini yarış-vari bir durumun içine sokuyor. Niyetini gerçekleştirmek için azminin yanısıra deniz gözlükleri ve bone gibi profesyonel ekipmanı da var. Mekan dahilinde belirlediği etapları tamamlamak için su pek de

gerekli değil gibi görünüyor.

Örümcek isimli enstallasyonunda Sena Başöz odanın köşelerine bikinilerden yapılmış gergin ağlar bağlar. Bu ağ aynı zamanda hem cazip bir obje hem de tuzaktır.

Bikiniler klasik olarak tatil ve cazibe ile ilişkilendirilirler. Sena Başöz onları gerilmiş boş kıyafetler olarak yerleştirerek kadına dair hırpalanmış bir imgeye işaret eder.

43 meters above Sealevel

To accomplish a plan under adverse conditions is definitely challenging. To approach a plan despite the lack of any minimal preconditions means to defy any condition of the place. Spaces are defined and they fulfill a function. Professionally and privately we find ourselves in determined spaces that are clearly separated from each other and we function as a part of these different systems. While our scope is bounded to places and regulated by them we are moving steadily within these networks that are only assumedly interrupted during our annual vacation.

In "43 meters above Sealevel" Sena Basöz shows two new works.

In her performance video "Swimming across" she disturbs the patterns of action that are implied by two different spaces, a living room and an office. By swimming through these rooms she does not only overcome their determination but she also poses herself in a competition like situation in order to overpower her own body. She is strong-willed and professionally equipped with goggles and a bathing cap to put her intent into practice. Water seems to be unnecessary for doing the kind of laps she has chosen.

In the Installation "Spider" Sena Basöz tightens a taut net out of bikinis into the corners of the room. This net is an allure and a trap at the same time.

Bikinis are a classical attribute for vacation and desirability. Sena Basöz installs them as overstressed and empty clothes and indicates a torn image of women.

43 Meter über dem Meeresspiegel

Bei widrigen Umständen sein Vorhaben durchzusetzen ist in jedem Falle eine Herausforderung. Sein Vorhaben entgegen jeglicher Mindestvoraussetzungen dennoch anzugehen, bedeutet, sich über jegliche Gegebenheiten des Ortes hinweg zu setzen.

Räume unterliegen einer Bestimmung und erfüllen Funktionen. Beruflich und Privat bewegen wir uns in determinierten, klar voneinander abgegrenzten Räumen und agieren selbst als ein in diesen Systemen funktionierender Teil. Während unser Handlungsspielraum an Orte gebunden ist und von diesen diktiert wird, bewegen wir uns innerhalb dieser Netze und in festen Bahnen, die in vier Wochen Jahresurlaub vermeintlich durchbrochen werden.

In „43 meters above Sealevel“ zeigt Sena Başöz zwei neue Arbeiten.

In ihrem Performancevideo „Swimming across“ durchbricht sie die vom Ort auferlegten Handlungsmuster/Rollen indem sie zwei Räume – eine Wohnung und einen Büroraum – durchschwimmt. Dabei überwindet sie nicht nur die Bestimmung des Ortes sondern stellt sich der Herausforderung wie in einem Wettkampf den eigenen Körper zu überwinden. Sie ist ernsthaft entschlossen und professionell ausgerüstet, um mit Schwimmbrille und Badekappe ihr Vorhaben umzusetzen. Wasser scheint unnötig zu sein, um die Bahnen zu ziehen, die sie sich ausgesucht hat.

In der Installation „Spider“ spannt Sena Başöz ein straffes Netz aus Bikinis in die Zimmerecken. Dieses Netz ist eine Verlockung und eine Falle zugleich. Bikinis als klassisches Attribut für Urlaub und Attraktivität installiert Sena Başöz als überspannte und leere Hüllen und deutet damit ein verzerrtes Frauenbild an.

Gamze Özer

**This is a Sausage and I don't want it/
Bu bir sosis ve onu istemiyorum**

Capitalizm, reklamcılık, politika ve eğlence; hepsi pornografi gibi işliyor. Bizi hazzın en uç sınırlarına ayartıyor; hatta durmadan daha fazlasına iştahlandırıyor. En makbulü bir koltukta rahatça oturup tüketmekten başka hiç birşeyle meşgul olmamamız. Eğlence istiyoruz. Tatmin olmak için zaplıyoruz- önce ve sonra duyulan ihtiyaçların hiç bir ilgisi yok: Çalışmak yok, temizle(n)mek yok, ekstra hizmetler yok. Seks, para, hız, güç herkes tarafından konuşulan ve anlaşılın dil.

“Daha büyük düşün” ve herkes buna katılır. Sokakta ya da diğer alanlarda bile, ki daha karmaşık inşa edilmişlerdir bunlar, yatak ve pazar bizi her zaman maksimize etmeye doğru sürüklüyor.

Bu tek yönlü tutumda dönmek, terk etmek, pişman olmak yok. “Daha sert, daha iyi, daha hızlı, daha güçlü” öğretisini takip etmek apaçık bir yalanı kabullenmeye ayartıldığımız anlamına geliyor: büyük bir biçimde çift düşün. Televizyondaki şok edici haberler ve insan trajedisi istilası günlük öğünlerimize eşlik ediyor. Onları izliyor, tüketiyor ve gittikçe daha kayıtsızlaşıyoruz. Bunun üzerine vaat edilen erişilmez yükseklikteki tatmine sonunda erişebilmek için tekrar tüketim helezonuna katılıyoruz. Ancak uygulanan birbirimizi yoksayma ve ihmal etme stratejileri kusursuzca kaydırılmış gerçekliklerle beraber toplumun büyümesine ve nihayetinde çöküşüne neden oldu.

Gamze Özer topladığı kelimeleri, reklam parçalarını ve yüzeyleri el yapımı kolajlara sıkıştırıyor. Sapkınlıklar gözalıcı bir yapboz ya da rengarenk bir oyun gibi birbirleri üzerine kat kat yığılıp birbirlerine temas ediyorlar. Tek yönlü mesajların kesişmesiyle beraber varsayılmayacak kombinasyonlar ve çağrışımlar ortaya çıkıyor. Böylece bayağılıklar ve içerikten yoksunluk iyi bir mizah anlayışı ve özgür bir yaşam duyarlılığıyla ortaya dökülüyor.

This is a Sausage and I don't want it

Capitalism, advertisement, politics and entertainment- they all function like pornography. They seduce us to the utmost pleasure; and make us continuously hungry for even more. The ideal case would be if we sat comfortably on the sofa and would not be occupied with anything else than consuming. We want fun, we zap for satisfaction- what is needed before and after is of no interest: no working no cleaning no extra services. Sex, money, speed, power, this language is spoken and understood by everybody. “Think bigger” and everybody joins. The bed and the market drives us always further along towards maximizing, as well on the street as well in other fields, which are actually constructed more complex. In this one-way track attitude there are no asides, no returns, no regrets. Following the doctrine “harder, better, faster, stronger” means being

tempted to accept obvious lies: doublethink in a big manner*. The flood of outrageous news and human tragedies on tv accompanies our everyday meals. We are watching, consuming them and getting more and more indifferent. Hereupon we join in the spiral of consumption again in order to finally reach the promised satisfaction in unreachable highs. But the practiced strategies of ignoring and disregarding each other as well as the perfection of shifting realities lead the society to its growth and finally also to its subversion.

Gamze Özer collects words, advertisement scratches and images out of one dimensional businesses - and works them into hand and self made collages. Like a

charming puzzle or a colorful game perversions are built up on another and are multilayered and touch upon each other. . By the intersection of single messages combinations and associations are made up at points where they are not supposed to be. But doing so they expose their banality and their lack of content with a good sense of humor and a feeling for a free life style.

Nancy Atakan
OBSESSION / TAKINTI
22-01-2009

Herşey bir arzu nesnesi olabilir. Her türlü nesne, arama, seyretme, toplama sahip olma dileği uyandırabilir. Takıntı belki hayatın en önemli amacı değil fakat istemedi de olsa takıntılar hayatın içerisinde devam ediyor. Bazı insanlar tutkularını reddederler, bazıları beslerler, bazıları da derinlerine girer. Arzu nesnesini kontrol altına alma veya en azından ona yaklaşma çabası oldukça büyüktür. Aynı zamanda çeşitlerinin izinden tekrara gitme...

Mahrem veya yasak konulara yaklaşip kontrol kaybedildiğinde, her toplumun, kadın veya erkeğin,

above : "All beds I slept in 1994-2009"

right: page of Article in "Art and Home" 04/2009

"Sevgili misafir, İstanbul'a hoş geldiniz. Evin içinde gezerken benim 1994 yılından beri uyuduğum yatakların dijital fotoğraflarını, giysi dolaplarını ve lavabo kenarlarındaki sanatsal çalışmalarımı göreceksiniz. Ben bu şehirde 1969 yılından beri yaşayan Amerikalı-Türk bir sanatçıyım. Çalışmalarımı ise www.nancyatakan.com ya da www.imc5533.blogspot.com adresinden takip edebilirsiniz. Eğer benim "Takıntı" adlı projeme ortak olmak istiyorsanız, lütfen evin içinde size bıraktığım dijital kamerayı kullanın. Ve benim için en önemli olan kareleri çekin; elbise askılarına asılmış giysileriniz, sabah uyandığınızda bıraktığınız yatağınız ve banyoda etrafa dağılmış kozmetikleriniz..."

rolleri bakımdan tutkuyu zararsız bir şekilde dönüştürme yöntemi vardır.

Uluslararası otel odalarında hassas nakışın ipliği sıklaşırsa, mahrem dolaplar ve şehir altyapıları masum dantel kadar güzel veya çözölemeyen düğüm kadar karmaşık olabilir.

OBSESSION

Everything can be the object of desire. All kind of objects can evoke the wish to trace them, to observe them, to collect them and to own them. Obsessions are developing, not necessarily as the main purpose in life but unwillingly, by the way... Some people cultivate their passions, some deny them, and some let themselves go within them. The attempt to control the object of desire or at least to come a little closer by accumulating it is big. Also to gain the possibility to trail

off again in its variety.

As every loss of control touches upon intimate and taboo like matters, every society has its own way of transforming passion along its genderspecific role assignments.

And if there tightens a thread of delicate needlework through international hotelrooms, private closets and the braidy structure of the urban then it can be as beautiful as innocent lace or as complicated as an indissoluble knot.

OBSESSION

Alles kann Gegenstand der Begierde werden. Alle möglichen Objekte können den Wunsch hervorrufen, sie zu verfolgen, zu beobachten, zu sammeln und

besitzen zu wollen.

Obsessionen entwickeln sich, nicht unbedingt als primärer Lebensinhalt sondern ungewollt, nebenbei... Manche Menschen pflegen ihre Leidenschaften, manche verneinen sie und wiederum andere lassen sich darin gehen. Der Versuch, das Objekt der Begierde zu kontrollieren oder ihm zumindest ein Stück näher zu kommen indem man es anhäuft ist groß; nicht zuletzt um sich dann wieder je nach Bedarf in seiner Vielfalt verlieren zu können.

So wie jeder Kontrollverlust intime und tabuisierte Bereiche berührt, hat jede Gesellschaft ihre eigene Art Leidenschaften zu transformieren — nämlich entlang ihrer geschlechts- und ihrer gesellschaftsspezifischen Rollenzuschreibungen.

Und spannt sich ein Faden von feiner Handarbeit durch internationale Hotelzimmer, private Kleiderschränke und das Stadtgeflecht, so kann das zwar so schön wie unschuldige Spitze aber auch so kompliziert wie ein unauflösbarer Knoten sein.

Suat Öğüt Speeding up domestic life / Hızlandırılan domestik yaşam

18-12-2009

Hergün birçok insan A noktasında B noktasına doğru hareket ediyor, bazen ilerleyemiyorlar veya bir engele takılıyorlar ama bir şekilde herşey hareket etmeyi sürdürüyor. Bu bize bu insanların ulaşmaya çabaladıkları orjinal amaçlarını giderek yaklaşıp yaklaşmadıklarını sorguluyor. Domestik yaşam kendini tekrar ederek günbegün devamlılığını sağlıyor gibi görünüyor. Bu yüzden de dış dünyanın tam tersiymiş imajını veriyor. Suat Öğüt var sayılan sessizliğin maskesini düşürmek için işleri aracılığıyla domestik dünyayı yabancılaştırdığı kadar küçük buluşlarıyla onu rahatsız da ediyor. İlk bakışta herşey normal görünüyor: Sanki apartmanda kalan kişi heran içeri dalacakmış hissi veren, son derece kişisel olarak düzenlenmiş bir apartman dairesi. Televizyon açık ve ev araç gereçleri kullanıma hazır bir halde bekliyor. Haberlerin anlaşılabilir olandan çok daha hızlı geçiyor olması ve günün başlıklarının hızlandırılmış resimlerinin alakasızlığında kaybolması ise yalnızca ikinci bakışta göze çarpıyor. "Dünyanın geri kalanı" performans serisinde ise Suat, modern ev teknolojilerinin gelişiminden nasıl bağımsız olunabileceğini basit yöntemlerle gösteriyor. Varsayılan konuya bir başka ipuçta genç bir adamın asker üniforması içinde çekilmiş ve çerçevesiz resimlerinden oluşuyor gibi görünüyor. Ülkesine verdiği hizmetler karşılığında birçok ödül almış bu adam Suat Öğüt'ün ta kendisi. Onun farklı uluslara ait üniformaları giyiyor olduğu gerçeği ikinci bir bakışta belirginleşiyor. Suat, domestik dünyaya kendi fikirleriyle yerleşiyor ve onu dönüştürüyor. Buradan yola çıkarak haberler ve asker üniformalarında işaret edilen "Dış Dünya" ya dair kendi imajlarını oluşturuyor.

Speeding up domestic life

Too many people move daily from a to b, they get stuck or blocked, but somehow things are still moving which raises the question, whether people got closer to the aim they originally persuit or not. Domestic life seems to continue day by day due to its repetition. Thus it appears to be the outside's opposite. Suat Öğüt allienates with his works the domestic environment as well as disturbs it with little interventions which unmask the assumed silence. On first sight everything seems to be normal: a very personal arranged apartment, an atmosphere as if the resident would step in any

moment. The TV runs and the housework equipment is ready installed to be used. Only on second sight it is striking that the news are too accelerated to understand and that the daily headlines get lost in the irrelevance of highspeeded pictures. In the performance series "The rest of the world" Suat simulates with simple means how to be independent from the development of modern household technology. Another hint to the supposed resident, seems to be the framed pictures of a young man in a soldier's uniform. The man, who is decorated several times for serving his country is Suat Ögüt himself. And on second sight it becomes apparent that the uniforms he wears are of various nations. Suat occupies and implements

the domestic environment with his own ideas. And exactly from that aspect he creates an own image of the "Outside world" that is pointed out in the news and the soldiers' photographs.

Speeding up domestic life

Zu viele Leute bewegen sich täglich von a nach b, bleiben stecken und stehen; dennoch bewegt sich irgendwie etwas und man fragt sich, ob sie dem, was sie eigentlich verfolgen, ein Stück näher gekommen sind. Häusliches Leben jedoch scheint sich in seiner Wiederholung täglich ungehindert fortzusetzen und so einen Gegenpol zum " Draussen " zu bilden. Suat

Ögüt verfremdet mit seinen Arbeiten das häusliche Umfeld und stört es durch kleine Interventionen, um die vermeintliche Ruhe zu entlarven. Auf den ersten Blick erscheint alles normal, eine sehr persönlich eingerichtete Wohnung, deren Bewohner gleich zur Tür hereinkommen könnten. Der Fernseher läuft, zur Hausarbeit sind verschiedene Utensilien aufgebaut. Erst beim zweiten Hingucken fällt auf, dass Suat Ögüt das Tempo der Nachrichten so beschleunigt hat, dass nichts mehr zu verstehen ist und sich die Schlagzeilen des Tages in der Belanglosigkeit schneller Bilder verlieren. In der Performanceserie "The rest of the world" simuliert Suat mit einfachen Mitteln wie man von der ständigen Entwicklung moderner Haushaltstechnik

unabhängig sein kann. Einen weiteren Hinweis auf die vermeintlichen Bewohner scheint eine Reihe von gerahmten und an exponierter Stelle aufgestellten Fotos eines jungen Mannes in Soldatenuniform zu geben. Der Mann, der mit Auszeichnungen und Orden dekoriert im Dienst für Volk und Vaterland steht, ist Suat Ögüt selbst, der wie auf den zweiten Blick erkenntlich wird, die unterschiedlichsten Uniformen vieler Nationen trägt. Suat besetzt und bestückt die häusliche Umgebung mit seinen eignen Ideen. Und eben aus dieser Perspektive schafft er ein eigenes Bild von der "Aussenwelt", das durch die Nachrichten und die Soldatenbilder verdeutlicht wird.

**Arne Uebel -
Taking aerial pictures without a plane**

13-11-2008

Arne Uebel's panoramic photographs give an insight in the various facets of the unmanageable dimensions of Istanbul. Those aspects often seem to be hidden behind the prevalent panorama of the Bosphorus. His long photographs are composed realities showing outskirts of Istanbul. Here it becomes visible what is about to vanish and what is about to rise in future. Once, in order to get an overview of the urban development, panorama photographers used to let cameras fly with balloons and let them shoot panorama views. Arne Uebel chooses a perspective from below to overview the potential of the constant shift of the marginal areas.

**this documentation
includes works of:**

Caner Aslan
Volkan Aslan
Nancy Atakan
Sena Başöz
Tunc Ali Cam
Cevdet Erek
Köken Ergun
Deniz Gül
İnci Furni
Gözde İlkin
HaZaVuZu
Elke Kania
Kanalkayıt
Borga Kantürk
Mariza Maza
Kate Mitchell
David Sherry
Tayfun Serttaş
Şevket Şahintaş
Szpilman Award
Vahit Tuna
Pelin Tan
Suat Öğüt
Gamze Özer
Serkan Özkaya
Yasemin Özcan Kaya
Arne Uebel
Constantin Wallhäuser
Nalan Yırtmaç

After working without fixed space for about two years, we, Kristina Kramer and Anna Heidenhain met by chance with the owner of an Apartment Hotel in Istanbul. He offered us to use all of his 25 flats and also all the new places he requires and his construction sides. From November 2008 on we cooperate with Manzara -Istanbul. This Booklet gives an overview from Nov. 2008 until Nov. 2009.

MANZARA/ PERSPECTIVES

started of to present proudly solo-exhibitions in the holiday apartments of Manzara Istanbul. As manzara means view in English, it is besides being one of the main characteristics of the flats also the starting point for the series of extraordinary exhibitions within the framework of already defined spaces.

Artists are invited to occupy the living space by position their works and to deal with the site specific characteristics. Either for a single night or for several weeks the works are part of the apartments where they correspond with visitors and the different guests.

As the apartment hotel continuously expands we also made two big exhibitions in a new flat in its different states of construction.

In September we got a new exhibition space below a new artist residence house, where group shows take place, while we still continuously use workshops and construction spaces around in order to place works special to their context and characteristics.

The program of manzara-perspectives Nov 08-09 was organised by Anna Heidenhain and Kristina Kramer.

Fotocredits:

A question of staging:

Constantin Wallhäuser, Volkan Aslan, mp

Marisa Maza: *Marisa Masa, mp*

Szpilman: *Patrick Koch*

Best Case Scenario: *mp*

Görelî Konumlar ve Kanaatler: *Aytaç*

Şevket Şahintaş: *Sedat Mehder*

Sena Başöz: *mp*

Gamze Özer: *mp*

Nancy Atakan: *mp*

Suat Öğüt: *Deniz Ağaoğlu*

Arne Uebel: *Arne Uebel*

